

Müfredat Dışı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Temmuz 2017

Anlatmak istediklerime mil çekiyorum ve çekiyorum tüm negatif enerjisini durağan yörüngemde ıskartaya çıkan sayısız sergüzeşt bestenin.

Denden çekmek lazım belki de her güne ve her yeni saat başına ve demlenirken densizliği ile kirli cüppesini cehalet babında sözcükler tokuştururken cihan.

Müfredat dışı belki de ve asla durağan bir atlasa rağbet etmeyen insanoğlu.

Kirli eller oysaki daha yeni dezenfekte edilmiş...

Kirli bedenler oysaki her biri botoks ve estetik harikası.

Sanrılarla kuşatılmış bazen ve bazense nifak sokulmuşken gerçeklere.

Gerekçeler hepten noter onaylı.

“Borcumuz ne?”

“Cüzdanınızda ne varsa?”

“Ya, kredi kartı?”

“Limiti ne kadardı?”

Boynuzlanmış yerküre belki de Galileo’dan miras o boynuzlar yoksa istirham ettiği de mi nüfus ettiğimizden çok öte?

Kaynadıkça için için.

Peşine düştüğüm bir yazar ve dükkân dükkân kitabını aradığım hatta ön sipariş verip depozitomu kaptırdığım.

O da ne?

Gelişigüzel dizdiğim kitaplardan biri değil mi aradığım üstelik kitaplığımda yan gelmiş yatan?

Detayları büyütme gözümde sonra da ıslah etmek aklımın curcunasını gel de anlat, der gibisinden ihya edilesi hüznün ve deşifre ettikçe tüm dokunulmazlığımın güme gittiği tıpkı günü buyur edip yeni sıkıntılarla hemhal olmak adına randevu verdiğimiz.

Sırasız ölümler gibi iyi de ölümün sıralısı nasıl oluyor ki?

Bir düş belki düşüş belki düş'eşimiz yine aşka meyyal sonra da ortasından çatlayan münafık yalancılar.

Ram.

Nem.

Kolla.

Ama sırtını... demek bir nazire esintisi ya kalbini nasıl kollayacaksın?

Zamansız bir tevafuk mu yoksa? Hâşâ, Allah'ım: Sen koru aklımı.

Zanların nüfusu mu önceden rezerve edip yeni bir kelam ertesi kalburüstü aşkların üstünü örterken günlük ilişkiler.

Bizler ki gündelikçi kadın demekten imtina ediyoruz insanlar ve bakir coğrafyalar asla taviz vermiyor bedensel arzularını tepe noktaya taşıırken, üstelik gündelik ilişkileri merkez bilip oysaki farkında değiller merkez-kaç bir düşüşe yelken açtıklarını.

Benden sana sığınırım Rabbim.

Nefsimden sana sığınırım, af eyle... demelerin görgüsüz cehaleti belli ki laf ola beri gele sağdan soldan duyduğumuz...

Rahmetini aşkın ifşa etmek şöyle dursun...

Bir kadının çılgılığı az evvel kulağıma çalınan hem de nasıl patavatsız üstelik gecenin köründe ve şen şakrak attığı kahkahalar sonrası.

Ne yani, sana ne... diyenlerinizin sözcük bombardımanından asla hicap duymuyorum zira duyduğumu söyleme cüreti göstermeyeceğim.

Aklımın hoyrat kancaları ve kanlı canlı deli fişek cehaleti yine yorgun ruhumun ama çocuk saflığımla, ben hala kucak açmış beklerken.

Mizacım ötelendikçe.

Okumaktansa yazmaya duyduğum aşkı hala izah edememişken.

Bir de düştüğüm mecazi aşkları fanusumda gizlerken kem gözlerden.

Aklımın iplerinde takılıyım yine belli ki aşka âşık bir yürekten coşan kimsesizlik bildirgem.

İnsan nasıl oluyor da bu kadar muhalif bir dünyaya hala restini çekemiyor?

Demedim inanın ki demedim hele ki dediklerim hayatımın beşte birini dahi kapsamazken...